

на пждпъдъка е набраздено съ жълти ивици и перца. Смѣло бѣга тази птица дори и по пожънатитѣ ниви: при най-малката опасностъ достатъчно е само да се спре, за да остане съвсемъ незабелязана. Срѣдъ жълтитѣ стърнища неподвижниятъ пждпъдъкъ изглежда като сива купчина, покрита съ изостанали житни стъркове. Колко е остъръ погледътъ на ястреба, а и отъ него се изплъзватъ пждпъдъцитѣ.

Другъ е цвѣтътъ на обитателитѣ на пустинята. Обхванешъ съ погледъ голото пространство — ни едно живо сщество!.. Но това не е вѣрно: животътъ си тече и въ пустинята — и пустинята е населена.

Какъ могатъ да се крять жителитѣ на пустинята, когато на огромно пространство нѣма нищо друго, освенъ сиво-жълтъ пѣсъкъ и скали? И тукъ става сжщата „игра на криеница“. Жителитѣ на пустинята иматъ най-вече жълтъ цвѣтъ, който съвпада напълно съ цвѣта на пѣсъка. Чучулигата, дивата кокошка, змията, костенурката, гущерътъ иматъ въ пустинята жълто облѣкло. Този е основниятъ цвѣтъ; у нѣкои животни на пустинята къмъ него е примѣсенъ сивкъвъ цвѣтъ. Дори такива едри животни като антилопитѣ и лъвоветѣ иматъ жълтеникъвъ цвѣтъ, който ги укрива много добре: изтегнатиятъ лъвъ, полегналата антилопа отдалечъ е невъзможно да бждатъ отличени отъ пѣсъчна купчина или отъ канара.

